

det er noget irrationelt, for det er ganske vilkaarligt, hvilke Virksomheder dette kommer til gode, og Virksomheder, som ikke faar godt af det, kan med stor Ret sige, at dette er at favorisere nogle Arter af Virksomheder uden at yde den tilsvarende Hjælp til andre. Men er der noget, som efter min Mening bør fastholdes som Regel i al Lovgivning, er det, at Staten altid behandler sine Borgere fuldkommen ens, og dette er ganske umuligt gennem dette Princip. Yderligere har man givet Takstnedsættelser for visse Forsendelser. Jeg har nævnt, at jeg tror, at alle Erhverv maa forlange almindelige Takstnedsættelser. Regeringen er nu altsaa gaaet med til at give det i specielle Tilfælde. Ogsaa her er man inde paa noget meget vilkaarligt, og jeg har ogsaa det Indtryk, at Indenrigsministeriet i og for sig ikke er meget glad ved at skulle træffe Afgørelser af, om denne eller hin Virksomhed skal have Fragtnedsættelse eller ikke. Ogsaa her synes der mig at være en Vilkaarlighed i Regeringens Politik. Endelig har Regeringen tilbudt Laan, og kan man faa Sikkerhed for disse Laan, sker der naturligvis ingen Skade derved, men, oprigtig talt, tror jeg ej heller, at der sker nogen større Nytte derved, idet jeg tror, at det ikke har nogen som helst praktisk Betydning.

Alt i alt kan jeg altsaa ikke se rettere, end at det, Regeringen har gjort til Dato overfor de nødlidende Industrier, i hvert Fald ikke er ret meget værd og i sig selv i mange Henseender irrationelt, og videre kom man altsaa ikke, før den rigsdagsløse Periode indtraadte. I denne Periode er der holdt ikke saa faa Taler om Industriens Forhold. Jeg skal ganske lade de Taler, som er holdt, om jeg saa maa sige, af almindelige Mennesker, ligge og kun holde mig til de Taler, der er holdt af den højtærede Handelsminister og af den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil da her tale en lille Smule i Billeder, og vil da sige om Handelsministerens Taler, at det synes mig ikke, at man med Rette kan sige, at de var uelskværdige overfor Industrien, jeg vil snarere karakterisere Forholdet som Forholdet mellem en Onkel og hans Nevø. Onkelen er det gaaet godt i Livet, Nevøen er det gaaet noget mindre godt, for ikke at sige temmelig daarligt. Som det saa tidt gaar, vil Nevøen, som det altsaa er gaaet mindre godt for, gerne have Hjælp fra Onkelens Side, og Onkelen kommer i de fineste Kredse i Landet, men disse Kredse holder ikke af den megen

Tale om Nevøen. Naa, helt slaa Haanden af Nevøen gør Onkelen ikke, han kommer endda undertiden sammen med ham hos Nevøens lidt bedrestillede Familie, naar de holder Fest, og saa er det rimeligt, at Onkelen ved saadanne Lejligheder holder Tale — det bruges jo i det kære lille Danmark i ret høj Grad —, og saa staar han altsaa ogsaa op og taler og slaar billedlig talt Nevøen paa Skulderen og siger: Ja, i Grunden kan jeg ganske godt lide dig, vi er jo i Familie med hinanden, men du maa dygtiggøre dig, du tager dig ikke nok sammen! Men er det ikke at give Stene for Brød? Hvad vil det sige, at Industrien skal tage sig sammen? Er vor Industri en daarligere Industri end den, der findes alle andre Steder? Jeg ved ikke af det. Jeg mener at vide, at vi indenfor baade vor Ledelse af Industrien og ogsaa i vore almindelige Arbejdsforhold har særdeles dygtige Kræfter. Jeg tror ikke paa, at man har nogen som helst Ret til at sige, at der fra Industriens Side ikke gøres et meget godt og et meget dygtigt Arbejde, Industrien, synes jeg, kan forlange, at Forholdet mellem Handelsministeren og Industrien ikke skal være som Forholdet mellem en Onkel og en lidt tvivlsomt afholdt Nevø, men at det skal være som Forholdet mellem en Fader og hans Barn, som det gaar daarligt. Det Krav, forekommer det mig, at man har Lov til at stille. Det forekommer mig, at man, efter hvad der hidtil er kommet frem, daarligt har kunnet faa det Indtryk, at den højtærede Handelsminister føler sig som Fader for disse Erhverv. Man maa haabe, at Fremtiden vil vise, at jeg har set forkert paa dette Forhold.

Saa kommer jeg til den højtærede Landbrugsministers Taler. De betegner ikke et Forhold mellem en Onkel og en Nevø, nej, her er det som Forholdet mellem Husbond og Tyende. Den højtærede Landbrugsminister er meget misfornøjet med sit Tyende, det tror jeg nok at turde sige. Han siger: du — jeg; tror nok, at man i dette Forhold siger du — maa staa tidligere op, ikke ligge alt for længe, du maa bestille noget mere, og saa har du en infam Fejl, det er den Maade, hvorpaa du tilbringer dine Aftener, for da sidder du og spiller Kort. Dette er meget slemt. Nu kan man meget vel forstaa, at den højtærede Landbrugsminister ikke altid er hjemme i et saadant Hjem, hvor man skal finde sig i at være sammen med saadant Tyende. Den højtærede Landbrugsminister kommer jo ogsaa ud, ikke saa lidt endda, og navnlig